

Některé city nejde jen tak pohřbít...

Tvůj až za hrob

LÁSKA
V GALWAY

IVY FAIRBANKS

přeložila Lenka Večerková

*Tvůj až
za hrob*

Poznámka k obsahu

Tvůj až za hrob je současná romantická komedie pro dospělé. I když je optimistická a humorná, obsahuje pravdivé a grafické zobrazení péče o mrtvé v pohřebním ústavu, vyrovnávání se se zármutkem po ztrátě manžela, terminálního onemocnění, obtěžování na pracovišti a explicitní sexuální obsah mezi nadšeně souhlasícími dospělými. Vyskytuje se zde i krátká zmínka o ableismu (zostuzování kvůli handicapu), což je odsuzováno jak postavami, tak příběhem i autorkou.

Pokud jsou pro vás tato témata citlivá, berte to prosím v potaz.

Copyright © 2023 by Ivy Fairbanks

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Večerková, 2026

Cover © Dominique Jones, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7452-4 (pdf)

IVY FAIRBANKS

Tvůj až za hrob

LÁSKA V GALWAY

přeložila Lenka Večerková

Mámě

*Musím se ti k něčemu přiznat.
Na druhém stupni základky
jsem ti ukradla každý romantický román
s kovbojem bez košile,
i když jsi mě varovala, ať je nečtu.*

*Chybíš mi každý den
a snad to tohle vynahradí.*

Pět pytlů na tělo, velikost: dospělý

Zamrkala jsem a málem mi z ruky vypadl odlamovací nůž, který jsem používala jako mikrofon, když jsem si pobrukovala s Dolly Parton. Jen tak tak jsem se nebodla, když jsem si na dodacím lístku přečetla nečekaná slova.

Co to sakra je?

Rozhlížela jsem se a doufala, že najdu odpověď v neuspořádaných komínech krabic, které mě obklopovaly. Ale ne. Byla jsem tam jen já a pár osobních věcí, které mi připadaly natolik nenahraditelné, že jsem si je nechala poslat přes oceán. Bylo opravdu udivující, jak málo věcí tvoří život – zvláště když musíte vzít v potaz náklady na dopravu z Texasu do Irska.

Znovu jsem svou pozornost upřela na nevinně působící krabici a úhledný štos černé nylonové tkaniny uvnitř. Nechala jsem se při vybalování tak unést Dollyiným rozechvělým hlasem a příslibem nového začátku, že mě najednou šok z podivného obsahu hrubě vyvedl z rytmu. Omráčeně jsem popadla horní pytel a rozmotala ho. Vypadal jako nevycpaný spacák.

Divné.

Nahoře na dodejce bylo jméno zamýšleného příjemce: Willow Haven. Penzion vedle.

Co. To. Má. Bejt?

Vykoukla jsem mezi žaluziemi svého částečně zařízeného pronajatého bytu. Vedlejší budova nejevila žádné známky života. Klenutá okna a kamenná fasáda představovaly učebnicový příklad místní architektury. S použitím Street View v Google mapách jsem si tuhle malebnou keltskou čtvrť zamilovala před pouhými dvěma týdny díky nádherným výhledům na záliv a pulzující umělecké scéně. Jsem sice dost spontánní na to, abych se narychlo sbalila a přesunula svůj život za prací do jiné země, ale zároveň jsem dost svěťaznalá na to, abych si proklepla místní kriminalitu před tím, než omylem podepišu pronájem v pochybné části města.

Historická budova samotná byla krásná, ale zařízení nebylo nic světoborného: prošoupané čalouněné křeslo, otlučený psací stůl, který nyní sloužil jako domov pro můj věrný iPad Pro a Apple Pencil, a stoleček, který měl jednu nohu podloženou skládacím obalem od zápalek. Prostě základní vybavení pro můj přechodný pobyt.

Mezi mnou a všemi v mém starém životě se teď rozprostíralo 7 200 kilometrů. Poprvé za dvacet devět let jsem byla sama. Vlastním rozhodnutím... ale stejně. Pytle na těla doručené do mého nového bytu se rozhodně nenacházely na mém seznamu „Nový začátek v Irsku“.

Možná je ten člověk, který si je objednal, potřebuje pro nějaký projekt. Lidé, kteří plánují ukrýt těla, se obvykle vyhýbají jakýmkoli vystopovatelným záznamům. Že jo? Tohle jsou určitě pomůcky na nějaké umělecké vystoupení nebo na nějakou protestní akci nebo... nebo tak něco. Galway je útočiště pro kreativní lidi, je tady vysoká škola a uličky plné muzikantů. Určitě to má vysvětlení. Do města mě přitáhla jeho pulzující energie a teď jsem v obýváku našla balík vybavení pro smrt. Jistěže mě morbidní přízrak viny pronásledoval až z Austinu. Zármutek byl můj černý pasažér i za Atlantikem.

Ať už to mělo jakýkoli důvod, chtěla jsem ty věci dostat ze svého bytu pryč. Říkejte si, že jsem ujetá, ale tahle energie tady nebyla vítaná. Připadala mi zlověstná. Jako začátek detektivky, kde dojde k vraždám. Nebo hororu. Pro říjen příhodné. Osobně mám radši příběhy se šťastným koncem – ať už jsou sebevíc nerealistické.

Georgiánskou budovu vedle stínily bujné šlahouny brečťanu. Nevypadalo to děsivě. Majitel možná potřebuje ty pytle hned, třeba do nějaké hry nebo studentského filmu. A věčně na tu krabici zírat nemůžu. Kromě vedení a lidí z personálního v mé nové práci jsem v Irsku neznala živou duši. Dokonce jsem se snažila pokecat s řidičem z doručovací služby. Hmm. Když se nad tím zamyslím, to možná způsobilo ten omyl s balíkem. Mohla by to být příležitost najít si tady prvního kamaráda. Kamaráda, který rozhodně *není* sériový vrah. Potřebovala jsem se se sousedem seznámit dřív, než se moje představivost rozjede na plné obrátky. Kristepane, vždyť tohle město bylo víc než jednou zvoleno jako „Nejpřátelštější město na světě“.

Obula jsem si své oblíbené kovbojské boty Ariat. Zvědavost mě lechtala na mozku, když jsem se s krabicí pod paží blížila k penzionu. Zpoza živého plotu vykukovala ošuntělá cedule, až na název zařízení nečitelná. Ve vitráži v dřevěných dveřích se stáčely spletené keltské uzly.

Na recepci nikdo nebyl. Nebyly tam časy check-outu ani nařízení ohledně kouření, žádné přihrádky na poštu pro hosty ani klíče od pokojů. Tradiční, přesto útulná hala oplývala zasmušilou energií. Dalo se předpokládat, že jde o drobný podnik vedený ženštinou, která háčkuje ozdobné dečky. Tohle moje nová nejlepší kámoška bohužel nejspíš nebude. Na pultě se nacházel zvonek, kulatý a stříbrný, lesklý jako kapka rtuti. Když jsem na něj ťukla, ozvalo se uspokojivé cinknutí.

Nada.

„Haló?“ Připadala jsem si jako postava z hororu, která se někam vypraví sama a volá do tmy, místo aby utekla. Dobrá. Tohle není strašidelný dům. Možná je ponurý, i přes to teplé světlo ohně a květiny, které zjemňují tradiční nábytek, ale zlověstný není. I když by se tu hodila trocha barvy.

Vděčná, že jsem se nesetkala s vrahem, ale zároveň zklamaná, že jsem se neseznámila se sousedem, jsem položila balík na pult. Než jsem však stihla odejít, ozval se odněkud zpozvzdálí hluboký hlas. Je čas udělat první dojem.

2

CALLUM

Ústa mrtvé ženy byla otevřená jako ústa operní divy při zpěvu. Propíchl jsem nosní přepážku slečny Murphyové, protlačil zahnutou nerezovou jehlu pravou nosní dírkou a pak propíchl patro v ústech. Šev se vinul podél čelisti a pak jsem se vrátil na začátek, abych utáhl smyčku. Jemným zatažením za nit jsem jí zavřel ústa a na niti uvázal mašli, kterou jsem zastrčil do nosní dírky. To je ono. Mnohem lepší.

Slečny Murphyové byla škoda. Bylo jí čtyřiatřicet – stejně jako mně. Neměla manžela ani děti, nezanechala po sobě partnera. Pohřeb zařizoval vzdálený příbuzný. Poté, co se slečna Murphyová zadusila peckou z olivy a nepřišla do práce, vyhodili ji bez zjišťování důvodu její nepřítomnosti. O dvanáct dní později si sousedka stěžovala na zápach. Mojí nepřítomnosti by si kromě hrstky mých zaměstnanců taky nikdo nevšiml.

Ze vstupní haly zazvonil servisní zvonek a ozval se jemný ženský hlas. Deirdre dnes večer odešla brzy a nezamkla. Ne že by mi vadilo být tady sám.

„Haló?“

Nebylo běžné, že by sem někdo jen tak přišel, ale stávalo se to. Hodiny ukazovaly sedm večer. Během otevírací doby vítala naše hosty Deirdre, provedla je celým procesem a probrala s nimi možnost vylepšení objednávky na mahagonový nebo bronzový balíček. Kontakt se zákazníky nebyl mou silnou stránkou.

Zatlačil jsem do dveří a zakřičel ke vchodu: „Hned tam b-b–Okamžik, prosím.“

Sociální úzkost a koktání byly mojí osobní překážkou. Když jsem vyrůstal, děsil jsem se chvíle, kdy při prezenci ve škole budu muset říct „přítomen“. Učitelé si mě při každé možné příležitosti vybírali, abych četl nahlas nebo odpovídal na rychlý sled otázek (krutost, které říkali „drsná láska“), nebo mě ignorovali. Moji spolužáci byli horší. Vzhledem k tomu, že jsem žil v pohřebním ústavu a skoro nemluvil, byl jsem na střední škole černou ovčí. A i když mi logopedie pomohla zlepšit plynulost řeči, nezarazila zákeřnou šikanu.

S reptáním jsem si stáhl rukavice a sundal štít, který mi chránil obličej a brýle. Jakmile jsem začal s procesem balzamování, bylo důležité neztrácet čas, takže jsem byl rád, že jsem ještě nezačal. Konzervační chemikálie rychle tuhly a fixovaly končetiny a výraz v obličeji. Zabere mi jen minutu domluvit té zákaznici konzultaci s Deirdre na zítřek. A pak se vrátím ke své práci.

Obrnil jsem se, narovnal si kravatu a vyrazil.

Drobná žena kolem třiceti s obličejem ve tvaru srdce, jejíž siluetu rámovala rubínová záře z vitráže, držela velkou přepravní krabici. Kolem ramen se jí vlnily blondaté vlasy a na sobě měla ležérní svetr a džíny. Byla pohledná. Ne že by na tom záleželo.

„Dobrý večer. Zrovna jsem se nastěhovala vedle a třídila jsem horu krabic. Myslím, že tenhle balík je váš.“ Její protahovaný přízvuk nebyl místní. Na parketách zaklapaly její světle růžové kovbojské boty. „Pošta to omylem doručila mně.“

V minulých letech se v tom bytě vystříдалo několik studentů a vlastně jsem si ani nevšiml, že se předchozí nájemníci odstěhovali. Může za to fakt, že většinu času trávím v márnici. Jako majitel Willow Haven jsem pracovními schůzkami pověřil své kolegy. Vyhybat se lidem a držet se rutiny mi přinášelo útěchu.

„*Fáilte*,“ vypravil jsem ze sebe a odkašlal si. „Vítejte.“

„Díky. Všichni jsou tu hrozně milí. Chápu, odkud bere město tu přátelskou reputaci. Já jsem zvyklá na jižanskou pohostinnost. Samozřejmě v Americe.“

„Díky.“ Vzal jsem nabízený nezalepený balík. Okraje krabice zastrčila, aby zůstala zavřená.

„Vybalovala jsem si a nevěšila si, že takhle není moje, až když jsem ji otevřela. Ups. Ale je tam všechno. Přísahám. Nečenicichala jsem úmyslně.“ Slova z ní úplně tryskala a ona přitom rozhazovala rukama. „Jsem Lark. Lark jako skřivan. Neboli rozverná jako skřivan. A než se mě na to jméno zeptáte, ano, moje máma opravdu voní jako pačuli a vidí aury. To já ne. Teda nevidím aury. Ani nepoužívám pačuli. Připomíná mi totiž kombuchový stan na festivalu Coachella. Ech, to už nikdy.“

Aury? Kombucha? Mezi námi se rozhostilo ticho, jak jsem se potýkal s odpovědí na tu slovní palbu.

„Callum Flannelly.“ Ano, nic lepšího jsem vymyslet nedokázal.

I přes mou úsečnou odpověď prostoupila její úsměv opravdová vřelost, když mi potřásla rukou. Pak nakrčila nos. Formaldehyd a *eau de decomposition* nebylo zrovna nej příjemnější aroma, bez ohledu na to, kolik kytic lemovalo recepci. Horší než ten hipísácký parfém, který zmínila. Po práci v přípravě se vždycky sprchuji, ale nečekal jsem vyrušení. Znejistěl jsem, když ruku odtáhla.

„Moc mě těší.“

Přejela prstem po panelu na zdi. U krbu, z něhož díky rašelinové briketě sálalo teplo, stál hlouček pohodlných křesel. Na každém stolečku ležela krabička s kapesníčky. Katalogy a brožury jsme mezi schůzkami uklízeli, aby bylo jasné, že nám jde o lidi, ne o obchod – můj děda Tadhg vždycky říkal, že je nevkusné mít je vystavené. Celkově vzato to všechno dohromady vytvářelo útulné, domácké prostředí.

„Jak dlouho už tady pracujete?“

Nervózně jsem si promnul červený otlak na čele, který tam zanechal obličejový štít, a upravil si brýle, než mi sjely z nosu. „Těžko říct. V tomhle domě jsem vyrostl a pomáhal jsem už od doby, kdy jsem se naučil chodit.“

„Musí se tady objevovat spousta různých zajímavých lidí, co?“

Můj pradědeček koupil tenhle hostinec a udělal z něj pohřební ústav téměř před sto lety. Od té doby jsme pohřbili všelijaké

Galwayany. Tatéra, který chtěl odstranit část své kůže a zakonzervovat ji, aby mohla být vystavena v jeho studiu. Muže, který byl uložen k odpočinku za zvuků hudby Johna Williamse a s přesnou replikou světelného meče z Hvězdných válek v rukou. Malířku, jejíž rodina přeměnila naši kapli na retrospektivní uměleckou výstavu.

Neúnavně vstřícná nová sousedka si kecla před klavír a na ohmatých klávesách začala vytukávat „Chopsticks“, aniž by se obtěžovala zeptat na svolení. Listovala zpěvníkem a procházela chvalozpěvy. „Nezahrál byste mi něco? Jestli nemáte nic na práci.“

Rozverná jako skřivan. Vzhledem k její přátelské smělosti, s níž nakráčela do mého domu a bezstarostně mě požádala o vystoupení, to k ní sedělo.

„To nemůžu –“

„Prosím! Nemusí to být Mozart. Jsem hrozně nemuzikální, takže cokoli složitějšího než „Skákal pes přes oves“ mě ohromí.“ Posunula se na kraj polstrované lavice a poplácala na místo vedle sebe. Přestože každé vlákno mé bytosti křičelo, abych se schoval v přípravně, přešel jsem ke klavíru.

Papíry jí zašustily pod prsty. „Umíte zahrát něco z toho?“

„Ano.“ Posadil jsem se a utřel si zpoceně dlaně do kalhot. Nic jsem jí nedlužil. Ani to nebyla zákaznice. Jistě, hodil by se mi trénink společenských dovedností, ale něco na její upovídání, energické přítomnosti mě nutilo, abych poslechl.

„Jsou to všechno smutné, lidové milostné písně?“

Asi to všechno milostné písně byly. Stejně tak byly o žalu, vzpouře nebo náboženství. Spousta jich byla romantická. Ale smutné všechny nebyly.

Moje prsty se pohybovaly po klávesách, když jsem z paměti hrál sloku a refrén „Galway Bay“. Znal jsem to tak dobře jako irskou mlhu. Prostupovala to stejná záhadná magie.

Bez rozpaků projevené uznání ve tváři mé nové sousedky mě naplnilo pýchou. Lark zavřela oči, když se ze starobylého nástroje linuly teplé, bohaté tóny. Periferně jsem viděl, jak nechala oči zavřené ještě chvíli po tom, co mé ruce přestaly hrát. Ochromeně jsem se

zarazil na nesprávné stránce. Veškerou mou pozornost přitahovala tahle troufalá cizinka.

„To se mi líbí.“ Pak Lark vytáhla zpod svazku zažloutlých not zápisník. „Co je tohle? Nějaké ručně psané texty –“

Odkášlal jsem si, jemně jí ho vzal a rukama jsem ochrannitelsky sevřel ohmatané stránky. „To je soukromé.“

„Aha. Dobře. Zpíváte taky?“

„Ne.“ Odpověděl jsem moc ostře, moc rychle.

Zamračila se, když jsem odmítal vrátit zápisník na jeho předchozí místo za svazkem not ke smutečním obřadům. Nicméně rychle znovu nasadila svůj vlídný úsměv a pohupovala nohama pod lavicí u klavíru. Ta byla nastavená na mou slušnou výšku, a tak její boty visely nad parketovou podlahou. Připomnělo mi to, jak jsem se jako kluk učil žalozpěvy, abych pak mohl v zálivu pozorovat plachetnice.

„Takžeee, musím se zeptat, i když mi do toho nic není: K čemu jsou?“

„Ty noty?“

„Ne, hlupáčku!“

Hlupáčku? Navzdory nesčetným posměškům a krutostem, které mi život nadělil, mě ještě nikdy nikdo neobvinil z toho, že jsem hlupáček. Pitomec, to jsem slýchal často. Sem tam, že jsem děsivý. *Hlupáček* naznačoval jakousi rozmarnost, na niž jsem byl vždy příliš vážný. „Však víte... ty pytle na těla. K čemu jsou?“

„Na těla,“ odpověděl jsem, aniž bych pochopil otázku.

Cukla ústy do nepřírozeného, umělého úsměvu. Ne jako předtím. „Chápu, k čemu jsou vyrobené. Ale proč je potřebujete?“

V tom, jak se Lark zeptala, nezaznívalo přímo obvinění, ale obezřetnost. Znepokojení. Nepřišla sem naplánovat pohřeb svého blízkého, takže rozhovor byl zvláštní a postrádal strukturu. Olízl jsem si ret. „Občas máme exhumaci. Může to nadělat nepořádek.“

Teď pro změnu nechápavě zamrkala ona. „Cože?“

„Díky, že jste se zastavila. Omlouvám se za ten popletený balík,“ řekl jsem, když jsem si vzpomněl, že slečna Murphyová pořád leží na stole a čeká na nabalzamování.

„Jsem zvědavá.“ Nervózně se zachichotala. „Trochu mě vyděsilo, když jsem si všimla, co to je. Vnuklo mi to šílenou představu, že se chystáte povraždit všechny své hosty nebo tak něco. Směšné, co?“

„Nemusíte se obávat. Už jsou m-mrtví.“

Zbledla. „Měla bych jít. Už půjdu. Ehm, dobrou noc.“

Lark seskočila z lavice a odcházela ke dveřím, aniž ze mě spustila oči. Postavil jsem se a schválně udělal krok dozadu, abych jí dal prostor. Co jsem řekl?

„Už musím taky jít. Hosté se sami nenabízají.“

Ztuhla a těkala očima po hale, jako by to tam viděla poprvé. Pak stejným zneklidňujícím pohledem zkoumala mě.

„Počkat. Tohle je pohřební ústav?“

S obavou, že ji zase vyděsím, jsem přikývl. Obličejem jí přeběhl šok a zdálo se, že se přikrčila, jako by čalounění bylo potřísněné tělesnými tekutinami a z rakví vyskakovaly mrtvolky jako čertíci z krabičky.

„Aha. Krucinál! Takže vy... vy jste zrovna někoho balzamoval, když jste přišel na zazvonění?“

„Co jste si myslela?“

„Něco ve stylu filmu *Psycho* nebo tak. Já nevím, trpím přehnaně bujnou fantazií. Jak jsem říkala – směšné.“

Matně povědomý název mi rezonoval v hlavě. Naklonil jsem hlavu.

„Však víte.“ Lark naznačila, že mě bodá neviditelným nožem, a vydávala u toho skřípavé zvuky. „Hitchcock.“

Aha. *Psycho*. Ale proč by si...

„Domnívala jste se, že jsem majitel hostince s vražednými choutkami?“

Její reakce naznačovala, že moje skutečné povolání není vrahovi moc vzdálené. Předpokládala, že chystám nějaký zločin, na základě balíku vytrženého z kontextu. Ale mezi námi, zločincem tady byla ona.

„Ano!“ V šedých očích jí zablesklo zadostiučinění. „Nemůžete mi mít za zlé, že jsem si vás představovala v šatech vaší matky.“

Kdybych se měl nasoukat do květovaných šatů, byl by to opravdu děsivý pohled.

„Myslela jsem, že tu je možná nějaká skupina umělců, že jsou ty pytle objednané na nějaké vystoupení nebo na nějakou instalaci. Možná na politickou demonstraci. Snažím se lidi hned nesoudit. Nevěděla jsem, že jste... funebrák.“ Při posledním slově ztišila hlas, jako by bylo neslušné. „Štve mě, že jsme nevykročili správnou nohou. Musíte mě mít nejen za zlodějkou balíků, ale i za blázna.“

No, ano. Tak trochu. Nabídl jsem jí, jak jsem doufal, soucitný úsměv. „Jen si říkám, jak se člověk může nastěhovat do d-d-domu vedle pohřebního ústavu a nevědět o tom.“ Připravil jsem se na to, že se na mé zakoktání nějak zatváří, ale neudělala to.

„Na mou obranu, Willow Haven zní jako domov pro seniory nebo jako penzion. A zbytek vaší cedule je v gaelštině.“

Nikdy jsem nepochopil, proč Američané říkají irštině takto. Tady je slovo gaelština synonymem pro skotštinu. Tak jako tak, ta vývěska stojí venku už desítky let a v překladu je na ní napsáno: *Rodinný pohřební ústav založen v r. 1931*. Nesčetné vrstvy barvy ji chránily před rozmary počasí. A tradice je důležitá – přidávat tam angličtinu jsem nehodlal. Žádná úprava určitě nebude.

„My tomu prostě říkáme irština. Nebo Gaeilge.“

Střelila po mně skeptickým pohledem. „Quail-geh? Jako quail, ten pták s tím...“ Lark stočila prst a přiložila ho k čelu, aby naznačila visící pero křepelky.

Ne. Ani náhodou, vzhledem k tomu, že na začátku toho slova je g, ne kw. Napadlo mě, že bych to zopakoval, ale držel jsem jazyk za zuby.

„Nic nás nenaštve víc, než když našemu jazyku říkáte gaelština. Snad kromě toho, když se nějaký Amík chvástá tím, kolik má podle nějakých webovek procent irské krve.“

Lark to pobavilo. Pohrávala si s lemem svetru, zdálo se, že nevydrží v klidu. „Jste trochu mrzout, co?“

„Máte spoustu otázek.“ Čekalo na mě tělo, k němuž jsem se musel vrátit.

„Myslela jsem, že jste všichni vůči cizincům velmi vstřícní. ‚Země tisíců uvítání‘, neříká se to tak?“

Uchechl jsem se. „Já pracuju v oboru loučení, ne vítání.“

„No, tohle vysvětluje, proč byl ten byt volný. Musím přiznat, že bych si vás jako souseda zrovna nevybrala – ach, bože – nemyslím vás osobně, ale pohřební ústav. To vyznělo špatně. Nechám vás na pokoji, když už jsem vás dvakrát urazila. Omlouvám se.“

Když Lark odešla, zůstal jsem stát v údivu – z té ženy samotné, ale i z mojí zvláštní, relativně přívětivé reakce na ni. Zamkl jsem dveře, vrátil se do známé sterility přípravný a nasadil si ochranné vybavení jako brnění. Měl jsem rád, jak je všechno uspořádané. To ticho.

Řízl jsem do krku slečny Murphysové a šťoural tam dutým háčkem, než jsem našel tepnu. Protože takhle mladá žena byla před osudnou olivovou pečkou zdravá, její krkavice měla texturu jako *al dente* makarón. Snadno tedy pojala tubičku napojenou na hubici balzamacího stroje. Formalín v průhledném zásobníku výhruzně zabublal a já poklepal na růžovou bublinu. Ta pitomá mašina fungovala na heslo. Další komplikace, kterou jsem v životě nepotřeboval. Pak se s hučením rozjela a vytvořila v oběhovém systému tlak, který nahradil starou krev konzervačními chemikáliemi.

Přemýšlel jsem nad tou nečekanou konverzací s blondýnou odvedle. Hrát Lark na klavír bylo... příjemné. V podstatě. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy vedl s někým cizím rozhovor, který se netýkal práce. Zejména takový, který by mě bavil.

Zdá se, že mrzutý pohřebák by mohl mít horšího souseda než zlodějku.

3

LARK

Podle jízdního řádu tu měl můj autobus být už před deseti minutami. Moje vízum záviselo na tom, že si udržím tuhle práci. Nehodlala jsem se vrátit do Austinu se staženým ocasem. Vytáhla jsem z kabelky telefon a ťukala prstem do líné obrazovky, abych si zavolala taxík. Aplikace na spolujízdu tady bohužel nebyly k mání.

Popošla jsem k silnici a vykoukla doprava, abych zjistila, jestli už autobus jede. Kolem prosvištěla cyklistka. Od zadního kola jí odstříkla voda a zmáčela mi celý obličej a vlasy. Jak jsem prskala v šoku ze sprchy ledovou vodou z kanálu, uvolnila jsem prsty a můj mobil propadl poklopem kanálu. *Ne!*

V duchu jsem vzývala svatého patrona iPhonů a nakoukla do kanálu v naději, že na telefon dosáhnu. Bylo tam tlející listí a špína z ulice, ale můj telefon už teď surfoval kanálem. Bezva. Můj první den v práci a vesmír nespolupracoval.

Pozitivem bylo, že jsem si pozorně nastudovala cestu do studia, když jsem zjišťovala, kterým autobusem jet. Byla celkem jasná. Přitáhla jsem si kabát k tělu, vděčná, že nedovolil vodě z kanálu proniknout až k mému svetru, a vyrazila pěšky. Aspoň poznám okolí.

Než se moje ráno podělalo, producírovala jsem se před zrcadlem jako Mae West, abych si na první den v nové práci dodala sebevědomí. Mojí verzí sebevědomého kostýmu byl kýč, a tak jsem pod kabát nakombinovala přiléhavou pouzdrovou sukni s rolákem a doplnila

je velkými třešňovými náušnicemi. Nebylo to tak ujeté, jak to zní. Zakladatel Pixaru byl znám tím, že střídal havajské košile. Takže animátoři můžou v práci připomínat kreslené postavičky. . . Někteří lidé to od nich dokonce očekávají.

Při pohledu na masivní bránu hřbitova, která se táhla z jedné strany silnice na druhou, jsem na podpatcích prudce zastavila. Tady cesta končí, a to doslova. Perfektně upravený trávník byl posetý keltskými kříži. Obě strany brány strážili kamenní andělé a jako by mě vyzývali, abych vstoupila. Zavřela jsem oči a vzpomněla si na drsnou strukturu basketbalového míče vytesanou do žuly.

Reese Thompson. Manžel. Syn. Bratr. Trenér.

Kdybych to stříhla přes mlhou zahalenou posvátnou půdu, možná bych to stihla včas. Odněkud zdálky zahučel bagr. Ne. Nestojí to za to. S mým dnešním štěstím bych nejspíš zakopla a uštípla si zub o náhrobní kámen.

Vrátila jsem se zpátky a cestou dál po ulici jsem prošla kolem lavičky na autobusové zastávce. V tuhle hodinu mělo otevřeno jen pár obchodů, většina výloh byla stále potemnělá. Před květinářstvím blokoval chodník vozík s růžemi, jejichž jasná červená barva kontrastovala s ranním oparem. Zastavila jsem se před výlohou, abych si prohlédla svůj zmáčený odraz. Zvlhlé kudrlinky se proměnily v nasáklé mořské řasy a „voděodolná“ řasenka mi stékala po tvářích.

Jen okrajově jsem zaznamenala, že zazvonil zvonek u vchodu do obchodu a dveře květinářství se otevřely.

„Pardon...“ Vyhnul se mi muž se širokými rameny. Slova mu uvízla na jazyku. Smyslné, plné rty zůstaly otevřené a vyvažovaly ostře řezané lícní kosti. Inteligentní, sytě zelené oči zpoza brýlí s kulatými želvovinovými obroučkami zkoumaly můj urousaný zjev. „Ach. To jste vy.“

„Zdravím...“ *Pane, kterého jsem obvinila, že je sériový vrah? Pane, kterého jsem urazila v jeho domě?* Rozhodla jsem se pro: „Sousedě.“

Měl na sobě černou vlněnou vestu na sněhobílé košili a úzké kalhoty, v nichž jeho nohy vypadaly jako sekvoje, a v ruce svíral kytici kal. Navzdory studenému říjnovému ránu neměl kabát. Ten muž byl

uhlazený. Škrobený. Slovo „pohřebák“ vyvolávalo představu kuliček proti molům, gladiol a hubeného staromódního muže. Představu strašlivých činů, pruhovaných obleků a tmavých kruhů pod očima, jaké mívál Gomez Addams. Jistě – byla to karikatura, a k tomu ještě stereotypní. Ale takhle bych ho nakreslila ve studiu, kdyby mi někdo řekl, ať nakreslím postavu majitele pohřebního ústavu.

„Jste Callum, že?“ natáhla jsem k němu ruku. „Lark.“

Poté, co jsem ho přirovnala k Normanu Batesovi z filmu *Psycho*, se mi honilo hlavou, co si asi myslí on o mně. „To je ale ksichtík.“

S naježenými chlupy jsem na něj vyjela: „Cože?“

„Váš ksichtík.“ Ukázal si rukou na obličej a napodobil moje zamračení. Aha. Kyselý obličej. Musím si zvykat na jejich divné nářečí.

„Dneska ráno to je mazec. Můj autobus nepříjel, tak jsem si chtěla zavolat taxíka, ale cyklistka mě ohodila špínou ze silnice a spadl mi telefon. Žbluňk! Přímo do kanálu. Proto vypadám jako přízrak z bažin a spěchám do nové práce jako šílenec, aby mě nevyhodili.“

Callum nakrčil nos. Nevěděla jsem, jestli to je kvůli mé zmínce o špíně z kanálu, nebo kvůli výčtu problémů, co jsem na něj vychrlila. Jeho pohled na okamžik sklouzl k mým nepraktickým (ale nádherným) lodičkám. „Dneska nemáte k-kovbojské boty.“

„Ne. Vyměnila jsem je za podpatky, ve kterých se špatně chodí.“ Snažila jsem se otřít si mývalí škrabošku kolem očí. „Poslyšte, nemohla bych si z vašeho mobilu zavolat taxíka? Když budu čekat na další autobus, přijdu pozdě.“

Odmlčel se o něco déle, než bych čekala, a zrovna když jsem otevírala pusku, abych řekla *Nevadí*, trhnutím hlavy naznačil, abych šla s ním. „Vyhodím vás tam.“

„To mi vyhrožujete, nebo nabízíte odvoz?“

S kamennou tváří pokrčil rameny, jako by to bylo padesát na padesát. Upřímně řečeno, měl důvod mít po našem prvním setkání chuť se mnou vztekle mrsknout.

Měla jsem na vybranou? Jasně. Mohla jsem zavolat do Kineti-Color a říct jim, že na ranní schůzku zaměstnanců ohledně nového filmu přijdu pozdě. Ta schůzka byla hrozně důležitá – mám se tam

představit animátorům a návrhářům, kteří budou pracovat podě mnou. A pokud jde o tohohle muže, kterého jsem nedávno poznala... Zrovna takové nenápadné typy se obvykle utrhnou ze řetězu nebo si schovávají useknuté lidské nohy v mrazáku. Ostatně tenhle chlap má v mrazáku prokazatelně celé lidi. Jen pár kroků od mého nového domova.

Přimhouřila jsem na Calluma oči. V tvídové vestě vypadal elegantně. „Určitě? Vypadá to, že máte napilno.“

Callum to nerozváděl a šel dál, až mě dovedl k lesklému, ebenovému pohřebnímu vozu za rohem. Ke skutečnému pohřebnímu vozu. Nóbl mercedesu. Zarazila jsem se na podpatcích podruhé.

„Co jsem vlastně čekala,“ mumlala jsem si pro sebe, zatímco jsem zůstávala patami zaražená do asfaltu.

„Jestli vám to nevadí, bude nás doprovázet zesnulá paní Higginsová.“

„Haha. Málem jste mě dostal.“ Mávnutím ruky jsem tu myšlenku zavrhl. Jasně že tam nikdo nebyl, když mi nabízel odvoz.

„Dělám si z vás frňousy. Je prázdný.“

Frňousy?

Za chvílku se usmál. Opatrně, jako když si člověk zkouší módní kousek, který mu do ruky strčila mladá prodavačka a pak ho ujišťovala, že vypadá neuvěřitelně, ačkoli pohled do zrcadla nebyl moc přesvědčivý. Bylo to upřímné, skoro až přirozené. Bylo milé zjistit, že ten chlapík nakonec má smysl pro humor.

Pak jsem si přes okýnka orámovaná podivnými záclonkami všimla pasažéra. „Vzadu je rakev!“

„V dodávce by se poškrábala. Ale nikdo v ní není. Zatím.“

„Omluvte ten výraz, ale to jsou kecý,“ odsekla jsem a trochu sama sebe překvapila.

„Chcete ji otevřít a přesvědčit se?“ Zvedl jedno husté obočí – chtěl mě vyprovokovat, abych zjistila, jestli blafuje.

„Ne, díky! Vlastně vás nemůžu obírat o čas, ale vážím si té nabídky. Půjdu se mrknout, jestli mi v květinářství nepůjčí telefon.“

„Myslel jsem, že spěcháte.“

„To nic. Nedělejte si se mnou starosti.“ Vyrazila jsem ke květinářství, zatímco on odemkl pohřební vůz a položil kytici dozadu. „Ráda jsem vás potkala.“

Samozřejmě jsem věděla, že se mi nic zlého nestane, když budu pár minut sedět na předním sedadle pohřebního vozu. A nechtěla jsem Calluma urazit, když se nabídl, že mě odveze. Bez navigace v telefonu jsem si ani nebyla stoprocentně jistá, kam mám jít. Byl moje nejlepší volba, protože když je holt člověk v kaši, nemůže si vybírat.

Složil své úctyhodně vysoké tělo na sedadlo řidiče a v zrcátku si upravil komplikovaný uzel na kravatě. Dokonale čistý rukáv mu poskvrnil šafránově žlutý pyl. „Jedete?“

Nevěřicně jsem si odfrkla, když jsem si představila, jaké by mohl můj tak obřadný příjezd rozvířit drby. Možná by mě mohl vysadit o blok dřív. „Tohle je fakt divné.“

„Prostě si nastupte,“ odpověděl bezvýrazně.

Nastupte si do drožky smrti, pokud nechcete v ten nejdůležitější den své nové práce přijet pozdě. Než mě mé pochybnosti přemohly, se skřípěním zubů jsem naskočila na sedadlo spolujezdce.

„Kam to bude?“

„Do studií KinetiColor.“ Dala jsem mu adresu. Prý ví kudy.

Ani po pár blocích se můj srdeční tep a klaustrofobické pocity nezklidnily. Pokusila jsem se zhluboka nadechnout, abych se uklidnila, ale bohužel jsem z plných plic nasála chemický osvěžovač vzduchu. Nebo to bylo přetrvávající aroma formaldehydu? Vůně, kterou jsem preferovala ve svém milovaném starém volkswagenu, byla piña colada. Bodlo mě u srdce při vzpomínce, jak mi Reese dal nálepku s nápisem *Trefovat obrubník je v pořádku*. Přilepil ji trochu nakřivo, stejně jako míval lehce nakřivo i úsměv s dolíčky. Můj manžel si mě vždycky dobíral, že se upínám ke starému vraku, když jsme si mohli dovolit něco mnohem hezčího. A teď! . . . už jsem se neupínala vlastně k ničemu. Ale tesknit po autu, s nímž jsem proploovala hustým provozem v Austinu, bylo mnohem snazší, než tesknit po Reesovi. Bylo zkrátka mnohem bezpečnější rozptylovat se hořekováním

nad tím, jak mi chybí Loretta the Jetta, pokud jsem si nechtěla zase rozmazat řasenku.

Ukázalo se, že řidičské průkazy v Irsku jsou nákladné a časově omezené privilegium. Jako nový imigrant jsem neměla nárok na dočasné turistické povolení a bude trvat měsíce, než budu moct dělat zkoušku. Můj šéf mě ale ujistil, že veřejná doprava v Galway je dostačující. Pochybuju, že pan Sullivan někdy jel autobusem.

„Takže nová práce?“ zeptal se Callum a vtáhl mě zpátky do přítomnosti. Dnes nešlo o lpění na minulosti, dnešek byl nový začátek.

„Ano. Jsem umělecká ředitelka animace.“

Ozvalo se netrpělivé zatroubení klaksonu, když na mě vrhl překvapený pohled. „Vy děláte animáky?“

„Ano. Přizvali mě na první film.“

„Dělala jste něco, co bych mohl znát?“

„Největší projekt byl pro streamovací platformu o čtvrtřákoví, který nezapadá. Temná komedie. Vyhrála pár ocenění, ale hračky do Happy Mealu se podle toho zrovna nevyrábí. A dělala jsem pár hudebních videí a obal na album pro Tortuga Grenadine. Ten, jak kojoti krouží kolem ohně?“

Na Callumově obličeji nebylo patrné, že by věděl, o čem mluvím, i když zmíněná ženská kapela už roky vévodila indie žebříčkům. Jmenovala jsem další projekty a žvanila, jako by snad tlachání mohlo odvést mou pozornost od toho, že ten upjatý, tichý muž, co se pečlivě soustředil na úzké uličky, v tomhle autě už vezl bezpočet těl.

„Za půl hodiny mám představovat své nápady na koncepční schůzce se seniorním týmem návrhářů. A ty lidi vůbec neznám.“

Callum se zašklebil a s téměř mechanickým pohybem jemně odbočil doprava. „To jste asi nervózní, co?“

Výmluvně jsem se uchechtla. Nic tak neuklidní nervy jako improvizovaná jízda v kočáře smrti. „Trochu. Vycházíme z krásného scénáře. Zásadní bude trefit ve vizuálu tu pravou atmosféru.“

Chápavě přikývl.

Z vlasů mi ještě pořád kapala voda do klína a já jsem – možná poprvé v životě – nevěděla, co říct. No, asi bych se měla vyjádřit

ke zjevnému ožehavému tématu. „Víte, nikdy jsem v takovém voze nejela.“

„Já jsem nikdy neměl tak upovídaného pasažéra.“

„Přestaňte říkat takové věci. Abych mohla předstírat, že jsme v limuzíně a vy mě vezete jako šofér na nóbl svatbu.“

„Víte, jaký je v Irsku rozdíl mezi svatbou a pohřbem?“ zeptal se.

Se zájmem jsem čekala na pointu.

„Na večírku je o jednoho opilého míň.“ Koutek úst mu vystřelil do úsměvu, ale rychle se zase stáhl. „Promiňte. Příšerný vtip.“

Byl otřesný, ale i tak jsem se zasmála. Stáhla jsem si okýnko a kradmo pohlédla na svého řidiče. Callumův váhavý úsměv byl jako blesk za bouřky. Letmý, ale zářivý. Byl snad natolik uvklý potlačovat svou radost kvůli zármutku ostatních, až podvědomě tlumil všechny své pozitivní emoce?

Před budovou studia KinetiColor postávalo pár mých kolegů. Všimla jsem si Wendy z personálního, s níž jsem absolvovala pohovory po skypu. Umně tvarovaná obočí jí vystřelila až k vlasům, když mě poznala, a přišla k mému otevřenému okýnku.

Vousatý muž zavolal na někoho ve skupině. „To se hodí. Pohřebák přijel vyzvednout ostatky tvojí kariéry!“

Animátorka, již byla poznámka určena, se ale nezasmála. Opřela se do vchodových dveří a pelášila dovnitř, aniž se ohlédla přes rameno, zatímco její vousatý kolega se pořád smál své vtipné poznámce.

„Lark?“ zazubila se Wendy. „Copak to tady máme?“ Letmo se podívala na mého řidiče, a když pak spočinula pohledem na mých zplihlých vlasech a rozmazaném make-upu, cukla sebou.

Rozhodla jsem se hrát to na pohodu a nonšalantně jsem zvedla rameno. „Chtěla jsem dorazit stylově?“

Hlouček mladých kolegů s drahými termohrny zíral na můj vůz. Vrhla jsem pohled na Calluma v očekávání, že v jeho očích uvidím spikleneckou jiskřičku, ale pátrala jsem marně. Spojení mezi námi, které začínalo tát, teď pod Wendyiným zvědavým pohledem zase zamrzlo.

„Wendy, to je Callum. Callume, moje kolegyně Wendy.“

„Kdopak je tvůj muž?“

„Cože? Ale ne. On je... Callum je můj soused. Jenom soused. Není to –“ Polkla jsem a spráskla ruce. „Tak jo! Hned tam budu. Dneska máme velký den, těším se.“

Někdo vystrčil hlavu ze dveří a zamával na Wendy, takže se omlvila a slíbila, že se potkáme uvnitř na úvodní schůzku a představení týmu.

„O vašem příjezdu se bude mluvit po celém městě,“ poznamenal Callum s odvráceným pohledem.

Moje nemotorná snaha popřít jakékoli domnělé spojení mezi námi musela působit trapně. Jasně, ta situace byla trapná, ale nestyděla jsem se za to, že mě viděli s ním. Moje nepříjemné pocity pramenily ze samotného pohřebního vozu a z prázdné rakve, která hladově čekala, až v ní někdo spočine na věčnosti. A z mých bolestných vzpomínek, jež tohle všechno vyvolávalo. Po všem, co pro mě Callum udělal, jsem mu chtěla poděkovat.

„Tohle je ten nejpodivnější Uber, jakým jsem kdy jela. Díky.“

„Nemáte zač.“

Bez velkého přemýšlení jsem se naklonila přes středový panel a líbla ho na tvář. Na jeho kůži zůstal otisk mojí jasné rtěnky. Callum voněl jemnou vodou po holení, nějakou takovou, co se jmenuje třeba Himálajský déšť nebo Chladné vody.

Jakmile jsem se odtáhla, na obličejí a na uších se mu rozhořela tmavě fuchsiová barva. Prsty celou dobu svíral volant tak, jako by ho člověk tiskl při jízdě přes rozvrzaný jednoproudý most bez zábradlí. Přejela jsem přes růžovou šmouhu na jeho tváři palcem a ještě to zhoršila. Callum ztěžka polkl. *Kruci*. Vyloží si to přátelské líbnutí jako projev zájmu? Tak to nebylo. Přátele jsem líbala na tvář často, ale tak daleko jsme rozhodně ještě nebyli. Fakt se mi povedlo dostat úroveň trpnosti na novou výši.

„Příště si ušetříte pár minut chůze, když to vezmete přes hřbitov,“ podotkl.

Otevřela jsem dveře a zavravorala na obrubníku. „Díky za tip, ale půjdu raději delší cestou, na které nestraší.“

Než jsem vešla do budovy, otočila jsem se a uviděla, jak si Callum sahá na zrudlou tvář. Setkali jsme se pohledem a on ruku rychle stáhl. No dobře. Byl celkem hezký. Než odjel, neslyšně mi popřál „hodně štěstí“. Budu ho potřebovat.

Zíral jsem na šachy, kterých se už mnoho měsíců nikdo nedotkl. Od chvíle, kdy měl můj dědeček první mrtvici a přes noc se z bystrého, vnímavého obchodníka změnil v člověka, který nemohl samostatně fungovat. A tak jsem se nastěhoval zpátky domů. V tichých dnech po jeho druhé mrtvici, kdy už musel do nemocnice, prostupoval domem ještě hlubší pocit osamělosti. Děda se domů už nevrátil, a co jsem ho ztratil, jako by moje srdce přestalo cokoli cítit.

„Vždycky jsem měl Willow Haven zdědit,“ ozýval se z mikrofonu mého mobilu Pádraigův chraplavý hlas. Navzdory sdílené DNA ho odmítám brát jako „tátu“.

„Má zůstat v rodině. V rodině, kterou jsi opustil,“ odsekl jsem. Mobil jsem svíral v pěsti tak silně, až mi zbělely klouby. Z mého pohledu neměl žádné právo, v dědově závěti stálo něco jiného.

„Nemá smysl oddalovat nevyhnutelné. Prostě podepiš tu dohodu.“

„Ne! Je to můj domov. Můj život. Nikomu to nepřenechám. A už vůbec ne tobě.“

„Poslyš, mám nabídku od firmy O'Reilly and Sons. Nechci jim dát čas, aby si to rozmysleli.“

„Sháněl jsi odkup u konkurence?“

Když nic neudělám, Willow Haven půjde do svěřenského fondu. Pokud budu do stanoveného data, do dne svých třicátých pátých

narozenin v červenci, stále svobodný, získá vlastnictví Pádraig. Pokud ovšem předložím platný oddací list, bude můj.

Mám devět měsíců, abych si našel manželku.

To všechno proto, že se děda upnul na představu dědice morbidního rodinného trůnu. Na smrtelné posteli se pokusil usmířit se svým odcizeným synem, a já se tak dostal do téhle bryndy.

„Kolik?“

Sděлил mi částku, která se mi zdála astronomická. „Zahrnuje to podnik, dům, hřbitov, pohřební vůz, dodávku. A jakékoli další aktuální produkty. Je to férová cena.“

Kradmo tu udělal inventuru, pletichařil, zatímco já jsem truchlil a připravoval jeho otce k pohřbu. Tohle byl očividně ten skutečný důvod, proč přijel z Edinburghu.

Georgiánský dům se pyšnil vynikající polohou v malebném okolí a vlastnictví hřbitova nám dávalo konkurenční výhodu. Vysoká cena nemovitosti ale znamenala, že jsem měl jen mizivou šanci získat dostatečnou půjčku. Navíc nedávná renovace vysála všechna naše aktiva. Neměl jsem nic, co bych mohl nabídnout jako protihodnotu, kromě svého peugeotu. A mimo praxe ve Willow Haven jsem neměl ani žádné pracovní zkušenosti, které by stály za řeč. Měl jsem sice slušné úspory, nicméně ani tak nebyla šance, že bych si mohl dovolit podnik od Pádraiga odkoupit.

„O'Reilly slíbil zvážit, že si tě nechá jako zaměstnance. A já ti dám podíl.“

Uchechtl jsem se.

„Měli bychom se rozhoupat, dokud je ve hře lukrativní nabídka. Tohle není osobní. Je to jenom obchod.“

„Já nejsem na prodej,“ štěkl jsem do telefonu. „Tohle děda nechtěl.“

„Jsi stejně tvrdohlavý jako ten starej kozel, co? No, on už tady není, takže to je jedno.“ Pádraig ztišil hlas. „Bud' realista. Oba víme, že se do července neoženíš.“

„Sleduj.“

Zavěsil jsem a přerušil tak spojení.

Co jsem to řekl? Jakkoli jsem byl osamělý, randění pro mě byla noční můra. Téměř jsem nedokázal mluvit se ženami a navázat s nimi spojení pro mě bylo obtížné. Vždycky mi to dlouho trvalo, což vyústilo ve frustrující schůzky, které nikam nevedly. Když jsem se dozvěděl o té klauzuli o sňatku v závěti, v panice jsem si stáhl seznamovací appku. Dala mě dohromady s mile vypadající učitelkou. Sešli jsme se, ale moje koktání se ukázalo jako nepřekonatelná překážka. Všechno se ještě zhoršilo, když se mě zeptala na mou práci. Udělal jsem tu chybu, že jsem jí při večeři opatrně popisoval rekonstrukci obličeje po úmrtí v důsledku průmyslové nehody. Učitelka odešla na toaletu a ke svému napůl snědenému krvavému steaku se už nevrátila.

Přejel jsem si prsty po tváři v místech, kam mě políbila Lark. Skoro jsem dostal infarkt, když se rty dotkla mé kůže... Kupodivu s ní jsem mluvit dokázal. Možná mi pomáhalo její neustálé žvatlání, možná ta bezstarostnost, s níž proplouvala dnem, i když byla zmáčená vodou ze silnice.

V dopise, který doprovázel poslední vůli, mi dědeček roztřeseným rukopisem sděloval svůj záměr. Papír zašustil, jak jsem ho zmuchlal do kuličky. Pak jsem ho vzteky hodil přes pokoj. Uvolnění okamžitě následoval pocit viny, a tak jsem dopis zvedl a znovu uhladil. Smyslem dědovy podmínky bylo dokopat mě k tomu, abych založil rodinu. Doufal, že bych s otcem mohl navázat vztah. To tak. Pádraig byl sobec už v šestnácti, kdy mě s mámou opustili, aby mohli utéct do Skotska, a zanechali mě v poručnictví prarodičům. Náš rozhovor dokázal, že se nezměnil. S frustrovaným zavrčením jsem si strhl brýle a zatlačil si dlaněmi do očí, až mě rozbolely.

Když odhlédnu od jeho dobrého úmyslu, jak mi to mohl děda udělat? Po tom, jak jsem se o něj oddaně staral po první mrtvici a co jsem věnoval všechnu svou energii tomu, abych podnik udržel nad vodou. Nešlo jen o to, že Willow Haven potřeboval mě – i já jsem potřeboval Willow Haven. Pečovat o mrtvé a provádět rodiny časem zármutku dalo mému životu vznešený smysl. Nechtěl jsem nic měnit. Nejen proto, že jsem to měl rád a byl jsem v tom dobrý,

ale kdo bych jinak byl, když ne další Flannelly v obleku, co hraje smuteční píseň pro zesnulého?

Teď jsem stál před možností, že zůstanu bez domova a bez zaměstnání. Pokud...

S úšklebkem jsem otevřel seznamovací appku. Jdeme na to.

5

LARK

V hale KinetiColor mě pozdravil obrovský pop art. Wendy z personálního a majitel studia, pan Sullivan, mě přivítali, a když mě sjeli pohledem od hlavy k patě, řekli mi, kde se můžu upravit. Podle jejich instrukcí jsem cestou k toaletám prošla přes moderní open space. Moje image „zmáčeného mývala“ tedy zrovna nevyzařovala velkou profesní kompetenci... Vlasy jsem si vysušila pod sušákem na ruce, a ačkoli jsem usilovala o oslnivý „rozfoukaný“ vzhled, v zrcadle mě pozdravil naježený yetti. Zkrotla jsem tu hřívu gumičkou a oškrábala si z okolí očí kousky řasenky.

O pět minut později jsem se už proplétala barevným labyrintem pracovních stolů do zasedačky. Stůl každého animátora byl skutečným výbuchem inspirace, od pečlivě sestavených nástěnek až po retro hračky, které na policích nad počítačovými monitory sváděly své bitvy. Při čekání na tým jsem si prošla powerpointovou prezentací klíčových scén, zatímco stážistka nachystala koblihy. Je fakt, že když děláte prezentaci, cítíte se sebevědoměji, když mají vaši posluchači na bradách přilepené barevné posypky z polevy. Není to tak trapné jako představovat si kolegy nahé.

Pan Sullivan, plešatící muž s autoritativním vystupováním, oslovil tým a představil mě, přičemž zmínil mé zkušenosti s průlomovým filmem *Tkanička* pro studio Blue Star. Pár členů týmu nadšeně zamumlalo, když mi předal slovo.

„Dobrý den.“ Projížděla jsem místnost pohledem a snažila se zapamatovat si každou novou tvář. „Těším se, až se s vámi všemi seznámím osobně při zahájení práce na *Královně pirátů*. Tvorba filmu je týmová práce, takže chci, aby všichni věděli, že moje dveře jsou otevřené, kdykoli budete mít k projektu nějaké nápady nebo připomínky.“

Tím se rozjelo živé kolečko představování, a pak jsme se pustili do storyboardu. Anvi, Indka s komplikovaným zapleteným účesem, který se jí vlnil až k pasu módních šatů, se podělila o návrhy storyboardu, které nakreslila doma. Spřízněná duše. Celkově vzato byli zaměstnanci KinetiColor stejně tak přátelští jako talentovaní. Jak hrozně mi chyběla pospolitost kolegů kreativců...

Pak jsem si posbírala své materiály a při tom jsem si dělala zálusk na poslední koblihu. Než jsem se pro ni natáhla, sebral ji ten muž, který si všiml pohřebního vozu a dobíral si kolegyni. Ve vousech a kaštanových vlasech se mu vlnily zářivé zrzavé proužky. „Zdravím. Seán Fitzgerald.“

„Zdravičko.“ Tohle jsem normálně neříkala – jsem z Austinu, ne z nějakého zapadákovy –, ale připadalo mi to jako přirozená odpověď. Zatím mě tady okouzlovaly mírné odlišnosti, jako třeba odchylky v jazyce.

Seán kousl do koblihy. Zakručelo mi v břiše. Byla jsem tak nervózní, že jsem se před odchodem z domu nenajedla. „Takže vy jste nová šéfová.“

„Vy jste senior animátor, že?“

Přikývl.

Rok a půl osamělé práce návrhářky na volné noze mě naučil, že tuhle příležitost nesmím brát jako samozřejmost. Tentokrát ovšem nebudou moji spolupracovníci vědět o mé minulosti. V Irsku začnu s čistým štítem. Tedy pokud se v mé minulosti nebudou hrabat. A já jim rozhodně nehodlám rozdat hrábě.

„Vedla jste už někdy animační tým?“ Jeho oříškově hnědé oči mě studovaly od hlavy až po zacákané paty a zničené podpatky. Když mě pan Sullivan představoval, zmínil mou roli background animátorky a pak umělecké ředitelky ve studiích Blue Star: zastávala jsem různé

role, hasila všechny požáry. „Náš minulý ředitel nebyl zdaleka tak mladý.“

„Budu to brát jako kompliment. Jak dlouho už tady pracujete?“

Bílé zuby se varovně zableskly. „Od prvního dne. Můžete se obrátit přímo na mě, kdybyste si čímkoli nebyla jistá.“ A spiklenecky ztlumeným hlasem vousatý zrzek dodal: „Vždyť víte, abyste neklesla v očích svého týmu.“

Úsměv mi zmizel z tváře, ale rychle jsem ho zase nahodila. „Toho si vážím.“ *Ne tak docela.*

„Ty náčrty lodě, co chcete do středy? Nevím, jestli to stihnu.“ Lítostivě se zahleděl na koberec. „Moje dcera je na úterý objednaná k lékaři, takže budu celý den pryč... Příšerné načasování.“

„Zdraví vaší rodiny je na prvním místě. Vždycky.“ Tohle ponaučení jsem dostala, až když už bylo pozdě. V žádném případě nebudu očekávat, že moji lidé budou upřednostňovat práci před náležitými zdravotními potřebami svých dětí. „To bude asi v pořádku, pokud je dostanu do pátku ráno.“

„Vynasnažím se.“ Mrkl na mě a zmizel na chodbě. „Vítejte v KinetiColor.“

Na dně prázdné krabice od koblih se kutálely posypky, když jsem ji házela do koše. Podařilo se mu právě vyloudit ze mě během našeho prvního rozhovoru prodloužení termínu, nebo byl upřímný a čestný? Lidé si zaslouží šanci, ale pocit v žaludku mi napovídal, že Seánu Fitzgeraldovi nemám věřit.

S nově probuzenou zvědavostí jsem zpoza záclon sledovala dvorek svého souseda. Z okna v mém obýváku bylo vidět přímo do růžové zahrady za Willow Haven, kde bujné rudé květy zdobily pečlivě zastřižené keře plné trnů. Callum je právě zastříhoval a dosypával mulč. Přes široká ramena se mu napínaly kšandy a vypasované kalhoty končily těsně nad kotníky, což mu dodávalo vzhled někde na pomezí nonšalantnosti a starosvětskosti.

Někteří lidé chtějí být rozprášeni pod růžovými keři nebo třeba pod dubem, a tak mi v mysli probleskla otázka: je tahle zahrada živěná popelem? Ať je to jakkoli, myšlenka na to, jak můj soused pečuje o své květiny, mě uklidňovala mnohem víc než představy o tom, jak tráví zbytek svých pracovních dní.

Moje předchozí zkušenost s majiteli pohřebního ústavu zahrnovala agresivní prodejní techniky, jimiž ve mně vyvolali pocit viny a přiměli mě tak pořídit drahou měděnou rakev. Poté, co jsem usazenýma očima deset minut zírala na úplně stejné druhy písma, mě dotlačili ke koupi dražšího balíčku a do objednání prvotřídní žuly na náhrobek. Můj zesnulý manžel si přece zaslouží to nejlepší, ne? Říkali mi, že náhrobní kámen je poslední dar, který kdy dostane, a tak jsem souhlasila s tím, aby měl do žuly vytesaný basketbalový míč. *Manžel. Bratr. Syn. Trenér.* Reesův smuteční obřad mi ho nevrátil. To nemohlo nic. Veřejné rozloučení věnované jeho památce všechno jenom zhoršilo. Přišla tam celá střední škola. Šok a stud mě téměř ochromily. Ujala se mě sестřenice Lo, která mě mezi hodinami přípravy na medicínu krmila a nutila mě, abych se sem tam vykoukala. Byla jediný člověk v celém Texasu, kterého jsem pak nechtěla opustit.

Všeobecně jsem samozřejmě chápala potřebu služby, kterou Callum poskytuje. Kanalizaci je potřeba čistit. Zubní kanálky je potřeba vyvrtat. Těla je potřeba pohřbít. Ovšem rozhodně jsem neměla zájem rozšiřovat své kutilské schopnosti do této oblasti. Občas jsem citlivka, i když zpracovávám syrové kuře. Callum byl zajímavý. Mluvil jemným, sytým barytonem. Byl záhadný a naprosto klidný... ale když se jeho elegantní ruce dotkly klavíru, odhalily hluboké emoce. Takové hraní vyžaduje disciplínu a srdce.

Bože. Nemohla jsem uvěřit, že jsem Calluma líbla na tvář jako starého přítele. Kvůli pekelnému ránu a nervozitě z nové práce jsem nebyla úplně při smyslech. Bydleli jsme v sousedních domech a vzbudit v něm falešný dojem by bylo o to trapnější. Nechtěla jsem nikoho líbat. Ten chlap si stejně nejspíš myslí, že jsem naprostá husa. Za moji přehnaně bujnou fantazii může teorie o *Batesově motelu*.

Fantastické zápletky a neobvyklé postavy pro mě vždycky představovaly únik. Realita je brutální. Fikce nabízí způsob, jak porozumět druhým, i katarzi. Animace se stala jejím přirozeným pokračováním.

Po krátké cestičce od chodníku do zahrady přešla vysoká žena. Na zádech se jí jako půlnoční vodopád vlnily černé vlasy, které ladily s nadčasovými safírovými šaty a neprůhlednými punčochami. U obrubníku mezi našimi domy čekala dodávka z květinářství. Narcisy tvořily povědomé logo – stejné jako na obchodě, odkud mě svezl do práce.

Flannelly, ty mizero.

Představa, jak ten zasmušilý muž s někým flirtuje, vzbuzovala mou zvědavost. Z jeho kradmého pohledu při jejich rozhovoru se dalo vyčíst, že je víc nervózní než okouzlující. Po pár minutách ukázala hezká květinářka na dodávku. Oprášil si špinavé ruce, ale nenatáhl se k ní, aby se jí dotkl. Místo toho sledoval, jak odchází.

Jako by Callum vytušil mou přítomnost, střelil pohledem k mému oknu.

Kruci.

Přistižená jsem klopýtla dozadu a zakopla o lem záclony. Popadla jsem látku, abych udržela rovnováhu, ale místo toho jsem strhla ze zdi garnýž a s pořádným žuchnutím dopadla na zadek.

Chtělo se mi umřít. Příhodné, že jsem teď bydlela vedle pohřebního ústavu.

Než jsem se mohla i s garnýží zvednout z parket, roztřáslo mě dveře zuřivé bouchání. No jasně. Zvažovala jsem, že bych se schovala pod rozprostřenou látkou, dokud můj rádoby zachránce neodejde, ale přiměla jsem se vstát a jít ke dveřím.

Když se dveře s vrznutím otevřely, vykoukla jsem a provinile se zazubila. Musel být o třicet centimetrů vyšší než já. „Asi jste si nepřišel půjčit trochu cukru?“

„Není vám nic?“ Callum pohodil bradou k hromadě záclon za mnou. Široká hrud' se mu zvedala, jako by sem přiběhl.

„Zrovna jsem si věšela nové záclony. Musely se uvolnit šrouby a spadla jsem.“

„Jste trochu padlá na hlavu.“

Třela jsem si kostrč. „Jste velmi galantní, ale nic mi není.“

„Máme okna přímo naproti sobě.“ Zašklebil se nad tím náznamem šmírování a podíval se na své ruce od hlíny.

„A to jste z ujetosti vinila mě.“

Na tváři se mu mihlo pobavení při myšlence na to, jak jsem ze sebe při našem prvním setkání udělala blázna. Měli jsme vlastní vtip. Sice byl na můj účet, ale byl to začátek.

Nadechla jsem se, abych se zklidnila. „Četla jsem o jedné comedy kavárně, Vtipná kaše. Nechcete tam zajít?“

„Společně?“ vyprskl Callum nevěřičně. Neuměla jsem si vysvětlit pocit, že mě k tomuto tichému muži něco přitahuje. Moje zvědavost díky němu pracovala na nejvyšší obrátce. „Jako na rande?“

„Platonické. Jen jako poděkování, že jste mě onehdy svezl.“

Sledovala jsem, jak zaměřil svůj pohled na bledý pruh na mém prsteníčku. Od chvíle, kdy jsme si s Reesem vyměnili sliby, jsem si snubní prstýnek nikdy nesundala. Až toho rána, kdy jsem nastoupila do letadla do Galway. Schovala jsem ho do šperkovnice. Čtyři roky s Reesem. Teď už uběhlo víc než osmnáct měsíců bez jeho nespoutaného smíchu a zvuku píšťalky v den zápasu. Na ten pocit prázdnoty jsem si musela dlouho zvykat.

„Jste vdaná?“

„Byla jsem.“ Nechám ho předpokládat rozvod. Nesnesu lítost už ani od jednoho člověka. „Ta květinářka je vaše přítelkyně?“

„Ne.“ Špičky uší mu růžově zářily. „Jak dlouho jste se dívala?“

„Nevím, o čem mluvíte. Hleděla jsem si svého a věšela záclony.“

„Jasně.“

Dívala jsem se dost dlouho na to, abych viděla, že si ta žena pohrává s vlasy, když tě pozoruje, jak se staráš o zahradu, neřekla jsem. „Poslyšte, nebylo by to rande, ale jestli myslíte, že by to zničilo vaše šance, kdyby se o tom doslechla...“

Callum naklonil hlavu na stranu jako nechápající labrador.

„Jestli vás to utěší, líbíte se jí. Takže... Co vy na to?“

„Chcete, abychom byli kamarádi,“ prohlásil skepticky.

„Máte dlouhou čekací listinu?“ Nebyla jsem si jistá, jestli bych se neměla urazit, ale měla jsem pocit, že by se mu kamarádka hodila. A já bych si večer v comedy clubu užila stokrát víc s doprovodem. Výhra pro oba.

„No jasně. Lidé umírají t-touhou, aby si se mnou mohli vyrazit.“ Jeho tón byl sušší než Mohavská poušť.

Zazubila jsem se. „Snažíte se dokázat, že nesnášíte komedii nebo tak něco?“

„Zabírá to?“

„Jestli něco, tak jste dokázal, že potřebujete večer slušného stand-upu. Ovšem pokud je tohle druh humoru, který od vás můžu očekávat, možná bych měla nabídku stáhnout.“

„Ne!“ prohlásil. „Půjdu.“

„Vtipná kaše,“ přečetla Lark na ceduli, když v růžových kovbojských botách poskakovala po chodníku. Pokřivená písmena orámovaná cvakajícími zuby. „Chytrý název, co?“

„Bude to tu opravdu k popukání.“

Jak se fronta posouvala dopředu, vyrážel mi na dlaních pot, ačkoli byl svěží listopadový večer. V hlavě jsem si pořád dokola opakoval slova a nacvičoval objednávku. Komunikace s neznámými lidmi mi vždycky vyhnala tlak až ke stropu.

Za pultem stála znuděná baristka s kroužkem v nosní přepážce a nejmíň půl kilem všelijakých knoflíků a odznaků. Na tabuli za ní byla křídou písmem jako z animáku napsaná spousta možností. Baristka jen stěží ovládala své podráždění, když jsem se ze sebe snažil vykoktat objednávku na obyčejný šálek čaje. Za námi brblali netrpěliví zákazníci. Lark si jich nevšímala. Vyhrkla svou objednávku na pití a pečivo a zároveň pochválila baristce její ozdoby.

Baristka kmitala fixem po kelímku. „Ledové levandulové latte pro Clark...“

„Lark. Není tam C.“

„Jasný.“

Když se naše objednávka objevila na pultě, bylo na lepenkovém kelímku nezřetelně načmáráno „Clark Klark“.

„To je fakt pokaždé.“

„Aspoň tam nemáš C,“ podotkl jsem.

„Na čí straně vlastně jsi, *Colme*?“ Zakřenila se, když schválně vyslovila jméno na mém kelímku nesprávně.

Jako dítě jsem si přál, aby mí rodiče zapsali mé jméno řádně irsky, ale o odchylku od tradice jim právě šlo. Aby to mým prarodičům vmetli do tváře, vybrali si skotské hláskování.

Lark vybrala stůl poblíž jeviště. Já bych si radši sedl někam víc dozadu. Kruci, radši bych zůstal doma, ale slíbil jsem si, že se budu snažit. Mluvit se ženou mimo práci. To by nemělo být tak těžké. Randění nikdy nebyla moje silná stránka, ale zoufale jsem potřeboval trénink. Vysunul jsem jí židli a Lark vystřelila ruka k ústům: na židli byl podsedák, který vypadal jako prdící polštářek.

„Nóbl.“ Než se Lark posadila, poplácala ho, aby se ujistila, že nevydává zvuky. „Je to divné, co? Skoro mi to připadá, jako by to bylo rande.“

„Nikdy bych nevybral podnik s prdícími polštářky.“ Ne že bych byl ten největší romantik, ani nejsem znalcem společenských norem, ale tenhle podnik vypadal jako obědová krabička třídního šaška z padesátých let, což schválně kontrastovalo s jevištěm z červených cihel. Ukázal jsem rukou na tu nešťastnou tabuli. „A menu mají napsané fontem Comic Sans.“

„Docela mě baví, jak se nebavíš,“ prohlásila Lark, shodila z ramen fialový kabát a odhalila šaty s potiskem duhy. Vypadala jako převrácená krabička na pastelky. „Je to, jako bys vkročil do starého čísla časopisu MAD. Až na to, že je to tu v barvách.“

„Překvapuje mě, že zaměstnanci na sobě nemají...“ Moje věta se náhle zadrhla a rozhostilo se ticho. K mému překvapení Lark čekala, až přijdou slova. Většina lidí obvykle tak trpělivá nebyla. „Kšiltovky s vrtulkou.“

Usmála se a utrhla si kousek třesňového šátečku.

„Omlouvám se. Mám v mozku dopravní zácpu. Vím, kam jet, jak se tam dostat, ale občas se cestou zaseknu.“

„Nemusíš se omlouvat. Musí to být frustrující. Cítíš se se mnou nesvůj?“

Ano. Kolem nás se ozývaly hlučné i tiché hlasy a ze skrytých reproduktorů hrály zastaralé hity Top 40. „V davu je mi vždycky úzko.“

Lark zapila sousto a zvedla kelímek s kávou. „Tak tedy na vystoupení z komfortní zóny.“

„Sláinte.“

Přitukli jsme si papírovými kelímky. Horký, příjemný čaj pomohl uvolnit stažené hrdlo. „Díval jsem se na tvůj film.“

„Na můj *fill-im*?“ Ústa se jí pokrivila, když napodobovala můj přízvuk. „Jak se ti líbil?“

„Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo brečet. To jsi vytvořila ty?“

„Ne, já jsem měla poslední slovo ohledně vizuálu. *Tkanička* byla pojatá jako přesycená paleta bez obrysů.“

„Když toho kluka shodili do bazénu a vodní hladina se změnila na stejný vzor jako jeho rozbitý kaleidoskop... Měl jsem z toho husí kůže.“

Její úsměv zářil jasněji než reflektor na stále prázdném jevišti. „To je moje oblíbená scéna.“

Ta konkrétní scéna nebyla vrcholným okamžikem filmu nebo očividnou první volbou, ale zobrazovala můj pocit odcizení v období dospívání. Protože jsem animované filmy podvědomě zařadil do kategorie zábavy pro děti, žádný jsem už roky neviděl, ale *Tkanička* byla dojemná. Plná představivosti. Naprosto si zasloužila tu hromadu ocenění.

„Ty sis mě googlil?“ Lark předvedla pantomimou psaní na neviditelné klávesnici. „Další fajfka do sloupečku ,psychouš“.

„Jen ten film. Neřekla jsi mi, že je tak komplexní, a já jsem si myslel, že je to jenom další film pro děti. O čem je ten nový projekt?“

„O Grace O'Malley. Vyprávění o jejím životě podané v rodinném kabátě.“

Její příběh jsem dobře znal. Dcera kmenového náčelníka, z níž se stala královna pirátů a na začátku 16. století velela flotile galér. Mořská válečnice bránila své území, když zbytek ostrova upadl pod anglickou nadvládu. Proslula tím, že se odmítla poklonit královně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tvůj až za hrob.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.